

ATITUDINI ȘI STILURI PARENTALE ATTITUDES AND PARENTING STYLES

*Magdalena-Florentina IONESCU, profesor învățământ primar
Școala Gimnazială nr.1, comuna Ciorogârla, jud. Ilfov, România
doctorand, Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” din Chișinău
primary education teacher
Secondary School nr. 1, Ciorogârla commune, Ilfov county, Romania
PhD student, Ion Creangă State Pedagogical University in Chisinau
ORCID: 0009-0009-4665-0600
magdutza77@yahoo.ro*

CZU: 37.018.1 DOI: 10.46727/c.03-04-11-2023.p150-157

Abstract

The researchers have attempted to identify child developmental correlates of general, cross-situational variations in general approach to parenting, often referred to as parenting styles or dimensions. Baumrind identified three parenting styles associated with these three patterns of child behavior. The three parenting styles, as Maccoby and Martin later argued, corresponded to high and low values on the dimensions of responsiveness (warmth) and demandingness (control). These four styles are: -*The authoritative or demanding style* (characterized by high levels of both responsiveness and demandingness) has been associated with assertive, independent child behavior; -*Authoritarian style* (low receptivity and high demandingness) was associated with dissatisfied, withdrawn behavior; -*The permissive style* (characterized by high receptivity and low demandingness) was associated with a child's behavior characterized by low self-control and low self-confidence; -*The uninvolved style* (a style very similar to the reject-neglect style).

Keywords: Baumrind, parental style, authoritative style, authoritarian style, permissive style, uninvolved style

Atitudinea este o expresie a unui individ sau a unui grup față de un obiect, un act de comportament, un sistem de norme etc., bazată pe experiența învățată sau comunica-tă. Deoarece atitudinea nu este o trăsătură, ea este supusă schimbării în funcție de mediu, situație, interacțiune și percepția obiectului.

Parental este cuvântul folosit pentru a descrie ceva care se referă la părinți în general, sau la unul sau ambii părinți ai unui anumit copil. Atitudinile părinților variază foarte mult.

Atitudinea parentală este o măsură sau un indice al implicării părinților. Un copil, crescut cu afecțiune și grijă în mediul cel mai puțin restrictiv, ar putea face față mai bine lumii văzătorilor. Prin urmare, familia modelează integrarea socială a copilului mai mult decât o școală formală.

Atitudinile părinților precum sprijinul, presiunea și anxietatea au un impact mare asupra deciziilor care au implicații pentru viitor, cum ar fi alegerea carierei și presiunea părinților în ceea ce privește cariera. Există forme evidente de presiune, cum ar fi faptul că părinții țin corzile financiare peste capul unui copil în timp ce se așteaptă ca aceștia să urmeze o anumită cale de carieră și există simple forme subtile de presiune, precum și descurajarea unui copil să ia o anumită direcție de carieră în loc să asculte ceea ce ei vor.

De aproximativ 90 de ani, cercetătorii au investigat modul în care diferențele individuale în practicile generale parentale ar putea influența dezvoltarea copilului. [1, p. 129] În loc să se concentreze asupra practicilor parentale specifice (cum ar fi hrănirea la sân versus biberonul sau pedeapsa fizică versus a trece cu vederea), acești cercetători au încercat să identifice

corelațiile de dezvoltare a copilului ale variațiilor generale, trans-situaționale, în abordarea generală a parentalității, adesea denumite stiluri sau dimensiuni parentale. Aceste studii s-au concentrat mai puțin pe ceea ce fac părinții și mai mult pe modul în care o fac. Unul dintre principalele motive pentru care cercetătorii au trecut la această abordare în anii 1930 și 1940 a fost eșecul studiilor care examinează practicile specifice de îngrijire timpurie în a prezice diferențele individuale în dezvoltarea socială/emoțională a copiilor. [16, p. 36]

Cercetătorii din anii 1930-1960, folosind o varietate de perspective teoretice și abordări metodologice, au folosit diverse metode de analiză factorială pentru a identifica dimensiunile majore care stau la baza evaluărilor observatorilor cu privire la caracteristicile generale parentale. [17, p. 516]

În studiul tipic, observatorii instruiți au petrecut mult timp intervievând sau observând părinții (sau, uneori, citesc multe materiale despre părinți) și i-au evaluat pe părinți în funcție de termeni generali de trăsătură (de ex. strict, acceptant, dur) folosind Scala Likert.

Analizele factoriale ale datelor din aceste eșantioane din clasa de mijloc, în principal europeni-americieni, au identificat în mod obișnuit două dimensiuni ale comportamentului parental: una evaluând constructe precum acceptarea parentală, căldura sau sprijinul, cealaltă evaluând constructe legate de controlul parental.

În cinci studii clasice în această perioadă de timp, etichetele pentru primul factor au fost: acceptare versus respingere, [25, p. 7], căldură emoțională versus ostilitate, [1, p. 132], căldură, [20, p. 1913], dragoste versus ostilitate, [22, p. 228], căldură versus ostilitate. [6, p. 518]

Etichetele pentru al doilea factor din aceleași cinci studii au fost: dominanță versus supunere, [25, p. 17], detașare versus implicare, [1, p. 132], permisivitate versus strictețe, [20, p. 191], autonomie versus control, [22, p. 228], permisivitate versus restrictivitate. [6, p. 515]

Consecvența constatărilor dintre studii a fost impresionantă, iar două recenzii de literatură influente (una la sfârșitul anilor 1970 și una la începutul anilor 1980) au concluzionat că aceste două dimensiuni majore ale parentalității ar putea fi etichetate ca sprijin parental și control parental [19, p. 325] sau ca receptivitate parentală și exigență parentală. [14, p. 23]

Deși este tentant să concluzionăm din consistența acestor constatări în eșantioane, metode și abordări analitice că acestea sunt dimensiunile majore ale diferențelor individuale în educație parentală, aceste constatări ne pot spune mai multe despre modul în care oamenii gândesc și își emit judecăți despre sine și altele decât despre comportamentul real al părinților. [15]

Două dintre dimensiunile majore identificate în studiile analitice factoriale și multidimensionale ale percepției persoanei, de exemplu, sunt evaluarea și activitatea, [12, p. 161] dimensiuni care sunt aproape de căldură și control atunci când sunt aplicate în context parental. Astfel, dimensiuni similare apar pentru părinți și nonpărinți atunci când evaluatorii descriu indivizi cu termeni de trăsătură generală (de exemplu, amabil, activ, strict).

Rezervele cu privire la validitatea evaluărilor globale ale codificatorilor au venit, de asemenea, dintr-o serie de studii care demonstrează că etnia codificatorului (fie antrenat sau neinstruit) pare să afecteze evaluările globale ale comportamentului părinților. [10, 1487] Deși natura acestei părținiri a fost diferită de la studii, ea sugerează că evaluările globale ale observatorilor probabil reflectă, cel puțin parțial, schemele cognitive ale codificatorului.

Deci, pe lângă procesele de percepție a persoanei descrise mai sus, un al doilea motiv pentru care studiile clasice despre parenting din anii 1930 până în anii 1960 au identificat doar

doi factori este că aceste studii s-au concentrat în primul rând pe calitatea interacțiunilor părinte-copil (adică, căldura) și pe natura disciplinei parentale (controlul).

Începând cu anii 1960, cercetătorii în domeniul parentalismului au început să investigheze o gamă mai largă de caracteristici parentale, inclusiv stimularea cognitivă, schele (adică, asistență în rezolvarea problemelor), monitorizare și ritualuri familiale. [9, p. 157]. Acest lucru a condus la o mai mare diversitate de elemente care au fost introduse în analizele factoriale ale practicilor parentale, care, la rândul lor, au condus la dimensiuni suplimentare. Ca rezultat al acestor studii, mai mulți cercetători au adăugat o a treia dimensiune generală la evaluarea parenting-ului - o structură etichetată pe dimensiuni - și anume gradul în care părinții oferă copilului lor un mediu previzibil, organizat și consistent. În trei studii care au utilizat chestionare de auto-raportare parentală, caracteristicile parentale care compun dimensiunea structurii au inclus: 1. Implicarea, consistența și organizarea [24, p. 203], 2. linii directoare, așteptări și reguli clare și consecvențe pentru comportamentul copilului [11, 147], 3. reguli, rutine și organizare. [21, p. 55]

Într-un studiu cu chestionar la scară largă care a implicat peste 1200 de părinți cu elevi în clasele de la treia până la a cincea, Skinner, Johnson și Snyder au identificat șase dimensiuni parentale: căldură, respingere, sprijin pentru autonomie, constrângere, structură și haos. [23, p. 178] Aceste șase dimensiuni reprezintă ambele capete ale dimensiunilor căldurii, controlului și structurii. În analizele lor factoriale de confirmare, Skinner și colegii au descoperit că soluția cu șase dimensiuni se potrivește mai bine datelor decât soluția cu trei dimensiuni.

Așadar, ne întrebăm, sunt căldura, controlul și structura dimensiunile principale parentale? Pe baza cercetărilor efectuate până în prezent, acești trei factori par să reflecte dimensiunile parentale majore identificate până acum de majoritatea cercetătorilor în domeniul parentalității, mai ales dacă se recunoaște că controlul parental poate fi multidimensional (de exemplu, controlul autoritar și exigent). Trebuie efectuate mai multe cercetări privind natura controlului. Mai mult, este foarte probabil ca un al patrulea factor, stimularea cognitivă, să apară dacă evaluările standardizate ale părinților ar include măsuri ale comportamentelor materne, cum ar fi interacțiunile verbale și complexitatea stimulării nonverbale.

Astfel de articole, de exemplu, sunt incluse în evaluarea HOME. [7, p. 243]

Deși majoritatea cercetătorilor timpurii în domeniul parentalității s-au concentrat pe identificarea dimensiunilor generale parentale și a corelațiilor acestora, la mijlocul anilor 1960, Diana Baumrind a identificat trei stiluri comune de comportament parental. [3, p. 47] În loc să examineze în mod independent corelațiile diferitelor dimensiuni, ea a analizat simultan modul în care părinții diferă pe mai multe dimensiuni pentru a clasifica părinții în diferite stiluri de părinte. Deoarece munca ei a devenit atât de centrală în studiile de socializare în contextul familiei și pentru că mulți cercetători sunt familiarizați cu ea doar din surse secundare, munca ei va fi revizuită pe scurt aici.

În primul studiu al lui Baumrind despre stilurile parentale [3, p. 48], ea a identificat trei grupuri de copii preșcolari care au prezentat modele de comportament foarte diferite:

- 1) asertivi, auto-dependenți, autocontrolați, plini de viață și afiliați (n = 13);
- 2) nemulțumiți, retrași și neîncrezători (n = 11);
- 3) puțin autocontrol sau încredere în sine și retragere de la noutate (n = 8).

Acești copii au fost selectați dintr-un grup de 110 copii, care au fost evaluați de educator și de un psiholog; au fost copii care au obținut cel mai mare sau cel mai mic punctaj la două din

cinci dimensiuni și au manifestat un comportament similar în sala de clasă și în sarcinile experimentale structurate. Pe baza observațiilor de acasă, a observațiilor de laborator și a interviurilor cu părinții, Baumrind a identificat trei stiluri parentale asociate cu aceste trei modele de comportament al copilului. Cele trei stiluri parentale, așa cum au argumentat mai târziu Maccoby și Martin, [14, p. 18] au corespuns valorilor ridicate și scăzute ale dimensiunilor de receptivitate (căldură) și exigență (control).

- **Stilul autoritativ** sau **exigent** (caracterizat prin niveluri ridicate atât de receptivitate, cât și de exigență) a fost asociat cu un comportament asertiv, de sine stătător al copilului;

Părinții autoritativi au așteptări mari de realizare și maturitate, dar sunt și călduroși și receptivi. Acești părinți stabilesc reguli și impun limite prin discuții deschise, oferind îndrumare și folosind raționament. Ei oferă copiilor lor raționament și explicații pentru acțiunile lor. Explicațiile le permit copiilor să aibă un sentiment de conștientizare și să îi învețe pe copii despre valori, morală și obiective.

Metodele lor disciplinare sunt confruntative, adică raționale, negociabile, orientate spre rezultate și preocupate de reglarea comportamentelor, spre deosebire de cele coercitive.

Părinții autoritativi sunt afectuoși și susținători. Ei respectă autonomia copiilor, le oferă multă libertate și încurajează independența. De asemenea, permit comunicarea bidirecțională. Acest stil de parenting este cunoscut și sub numele de stil parental democratic.

Pe baza cercetărilor Diane Baumrind privind stilurile parentale, copiii cu părinți autoritativi: se arată fericiți și mulțumiți, sunt mai independenți, sunt mai activi, obțin performanțe academice mai mari, dezvoltă o bună stimă de sine, interacționează cu colegii folosind abilități sociale competente, au o sănătate mintală mai bună, mai puțină depresie, anxietate, tentative de sinucidere, delincvență, consum de alcool și droguri, prezintă tendințe mai puțin violente, au o relație bună părinte-copil.

- **Stilul autoritar** (receptivitate scăzută și exigență ridicată) a fost asociat cu un comportament nemulțumit, retras;

Nivelurile ridicate de control parental și nivelurile scăzute de receptivitate parentală sunt cele două caracteristici ale stilului autoritar.

Deși stilurile parentale autoritative și parentale autoritare au nume similare, ele au câteva diferențe importante în credințele, cerințele și abordările parentale. În timp ce ambele stiluri parentale cer standarde înalte, părinții autoritari cer supunere oarbă folosind motive precum „pentru că am spus așa”. Ele permit doar comunicarea unidirecțională prin reguli și ordine stricte. Orice încercare de a raționa cu ei este văzută ca discuție.

Un părinte autoritar este un părinte disciplinar. El se consideră persoană cu autoritate. Părinții autoritari folosesc o disciplină severă și adesea folosesc pedepse dure, cum ar fi pedeapsa corporală, ca o modalitate de a obține controlul comportamentului. Stilurile lor disciplinare sunt coercitive, adică arbitrar, peremptoriu, dominator și preocupat de marcarea distincțiilor de statut.

Părinții autoritari nu răspund la nevoile copilului lor și, în general, nu sunt îngrijitori. De obicei, ei justifică folosirea unui tratament rău pentru a-și întări copiii.

Copiii ai căror părinți au un stil parental autoritar: au o dispoziție nefericită, sunt mai puțin independenți, se arată nesiguri, au o stimă de sine scăzută, prezintă mai multe probleme de comportament, fac mai multe crize de furie, au performanță mai slabă din punct de vedere academic, au competențe sociale mai slabe, sunt mai predispuși la interiorizarea

comportamentului și a problemelor mentale, au risc mai mare de abuz de substanțe, au abilități mai slabe de a face față situațiilor din viață.

- **Stilul permisiv** (caracterizat prin receptivitate ridicată și exigență scăzută) a fost asociat cu un comportament al copilului caracterizat prin autocontrol scăzut și încredere scăzută în sine.

Părinții permisivi, cunoscuți și ca părinți pasivi, stabilesc foarte puține reguli și limite pentru copii și sunt reticenți în a le aplica.

Acești părinți indulgenți sunt calzi și îngăduitori, dar nu le place să spună nu sau să-și dezamăgească copiii. Ei practică parentingul pasiv.

Copiii părinților permisivi: -nu pot urma reguli clare, au o slabă stăpânire de sine, posedă tendințe egocentrice, întâmpină mai multe probleme în relații și interacțiuni sociale.

Maccoby și Martin au descris, de asemenea, un al patrulea stil parental care au scăzut atât receptivitatea, cât și exigența, pe care l-au etichetat **stilul neimplicat** (un stil foarte asemănător cu stilul de respingere-neglijare identificat de Baumrind în al treilea studiu; vezi mai jos).

Părinții neglijenți nu stabilesc limite ferme sau standarde înalte. Sunt indiferenți față de nevoile copiilor lor și nu sunt implicați în viața lor. Acești părinți neimplicați pot avea ei înșiși probleme mentale, cum ar fi depresia, abuzul fizic sau neglijarea copilului când erau copii.

Copiii părinților neglijenți: sunt mai impulsivi, nu-și pot autoregla emoțiile, se întâlnesc mai multe comportamente delincvente și probleme de dependență, au mai multe probleme mentale - de exemplu, comportamentul suicidar la adolescenți.

În al doilea studiu, Baumrind și Black au studiat un al doilea eșantion de copii preșcolari și au examinat corelația dintre evaluările observatorilor privind comportamentul copilului în practicile preșcolare și parentale (pe baza atât a interviurilor cu părinții, cât și a observațiilor acasă). [5, p. 298]

Corelațiile au fost în concordanță cu constatările primului studiu, dar numai aproximativ 10% dintre corelații au fost semnificative la nivelul $p < 0,05$. În acest studiu, părinții nu au fost clasificați în stiluri parentale; au fost folosite doar dimensiunile parentale.

În cel de-al treilea studiu al lui Baumrind, observatorii au evaluat părinții din 134 de familii pe 50 de scale de evaluare în timpul observațiilor la domiciliu. [4, p. 13]

Aceste evaluări au fost reduse prin analiza cluster la 15 dimensiuni parentale (datele despre 16 familii afro-americane au fost excluse din această analiză deoarece aceste familii au prezentat modele diferite față de restul eșantionului). Pe baza prototipurilor de stiluri parentale identificate în primul studiu, părinții din 102 dintre aceste familii au fost grupați în opt stiluri parentale. Acestea au inclus două stiluri autoritare (nerespingere și respingere), două stiluri autoritative sau exigente (neconform și conform), două stiluri permisive (neconform și conform) și două stiluri suplimentare - neconform (nepermisiv sau autoritative) și respingere-neglijant (neautoritativ).

Diferențele în comportamentul copilului în funcție de stilul parental au fost apoi examinate separat pentru băieți și fete. Constatările au fost complexe; în general, (*de exemplu*, diferențe de sex, interacțiuni cu nonconformitatea). Aceste familii (și unele familii suplimentare) au fost urmărite la vârste de 9 și 15 ani, cu rezultate similare.

De când Baumrind și-a efectuat cercetarea revoluționară în anii 1960 și 1970, un număr mare de studii au investigat relația dintre stilurile parentale pe care le-a identificat și rezultatele copilului. [14, p. 19]

Parentingul autoritar a fost asociat cu rezultate academice slabe și simptome depressive.

Parentingul permisiv a fost asociat cu un control slab de sine, cu stimă de sine scăzută și cu agresivitate.

Trebuie remarcat faptul că în multe dintre aceste studii, anchetatorii nu au evaluat stilul parental, ci au analizat în schimb corelațiile dimensiunilor parentale legate de stilurile parentale ale lui Baumrind. [8, p. 412] Aceste constatări par să fie valabile pentru etnia și clasa socială, cu o singură excepție - mai multe studii ale părinților afro-americani cu venituri mici nu au găsit efecte negative asociate cu parentingul autoritar. [13, p.471] Baumrind, după cum s-a menționat mai sus, nu a inclus cele 16 familii afro-americane din eșantionul său atunci când și-a definit prototipurile, deoarece acestea au arătat modele diferite față de restul familiilor ei. De fapt, în studiul ei, părinții autoritari afro-americani au avut fete care erau cele mai asertive și independente. [2, p. 266]

Dacă aceste constatări reflectă diferențe de validitate a evaluărilor parentale între grupurile etnice sau reflectă efectele diferențiale ale parentalității autoritare în mediile cu venituri mici, este o problemă care încă nu a fost rezolvată.

Deoarece Baumrind și-a bazat stilurile parentale pe stilurile parentale asociate cu comportamentul copilului în doar aproximativ o treime din eșantionul ei de copii preșcolari, este posibil să existe și alte stiluri parentale. O modalitate de a descoperi stiluri parentale suplimentare este de a examina rezultatele studiilor în care părinții au fost evaluați pe diferite dimensiuni și analiza grupurilor a fost utilizată pentru a atribui părinților diverse grupuri parentale (sau, în acest caz, stiluri parentale). În astfel de studii centrate pe persoană, analiza grupurilor identifică grupuri de părinți care prezintă modele similare de scoruri în mai multe dimensiuni parentale - *adică*, profilul lor între dimensiuni pare același [18, p. S92]

În ciuda celor peste 40 de ani de cercetare, stilurile parentale identificate de Baumrind și elaborate de Maccoby și Martin sunt încă singurele stiluri parentale cu o bază empirică puternică – cel puțin în culturile occidentale. Mai mult, aceste stiluri parentale se bazează pe două dimensiuni parentale identificate pentru prima dată cu peste 90 de ani în urmă. Lucrările empirice asupra acestor stiluri, totuși, se bazează în întregime pe rapoartele auto sau ale adolescenților despre parenting; nu este clar cum vor rezista măsurilor de observare. Deși s-au făcut progrese substanțiale în înțelegerea naturii educației parentale, o serie de întrebări ar trebui abordate în cercetările viitoare.

În primul rând, dezvoltarea de noi abordări teoretice ale parenting-ului va genera dimensiuni ale parenting-ului peste cele identificate aici – căldură, control și structură – sau sunt acestea cele trei dimensiuni primare ale parenting-ului? S-a făcut o muncă considerabilă pe această problemă de-a lungul unei perioade foarte lungi de timp, dar numărul limitat de dimensiuni poate fi o funcție a dependenței de măsurile de auto-raportare. În mod evident, trebuie efectuate mai multe studii cu diverse metode.

În al doilea rând, stilurile parentale identificate de Baumrind și elaborate de Maccoby și Martin vor fi replicate în studii care folosesc metode observaționale sau vor fi găsite noi stiluri parentale? Având în vedere complexitatea și variația interculturală a comportamentului

părinților, este probabil să se găsească stiluri parentale suplimentare. Cu toate acestea, întrebarea este: vor fi acestea pur și simplu variații ale celor trei stiluri existente sau stiluri semnificativ diferite? Acesta este un domeniu în care munca interculturală ar fi deosebit de importantă. Dimensiunile parentale și stilurile parentale variază între diferitele grupuri socio-economice, etnice și culturale și există dimensiuni parentale „universale” care permit comparații ușoare între grupuri?

Bibliografie:

1. BALDWIN, AL. *Socialization and the parent-child relationship*. Child Dev 1948;19:127–136. Google Scholar
2. BAUMRIND, D. *An exploratory study of socialization effects on black children: Some black-white comparisons*. Child Dev 1972;43:261–267. Crossref, Medline, Google Scholar
3. BAUMRIND, D. *Child care practices anteceding three patterns of preschool behavior*. Genet Psychol Monogr 1967;75:43–88. Crossref, Medline, Google Scholar
4. BAUMRIND, D. *Current patterns of parental authority*. Dev Psychol Monogr 1971;4:No.1, Part 3. Crossref, Google Scholar
5. BAUMRIND, D, BLACK, AE. *Socialization practices associated with dimensions of competence in preschool boys and girls*. Child Dev 1967;38:291–327. Crossref, Medline, Google Scholar
6. BECKER, WC, PETERSON, DR, LURIA, Z., et al. *Relations of factors derived from parent-interview ratings to behavior problems of five-year-olds*. Child Dev 1962;33:509–535. Medline, Google Scholar
7. BRADLEY, RH. *The HOME Inventory: Review and reflections*. Adv Child Dev Behav 1994; 25:241–288. Crossref, Medline, Google Scholar
8. CHEN, X, LIU, M, LI, D. *Parental warmth, control, and indulgence and their relations to adjustment in Chinese children: A longitudinal study*. J Fam Psychol 2000;14:401–419. Crossref, Medline, Google Scholar
9. FIESE, BH. *Dimensions of family rituals across two generations: Relation to adolescent identity*. Fam Process 1992;31:151–162. Crossref, Medline, Google Scholar
10. GONZALES, NA, CAUCE, AM, MASON, CA. *Interobserver agreement in the assessment of parental behavior and parent-adolescent conflict: African American mothers, daughters, and independent observers*. Child Dev 1996;67:1483–1498. Crossref, Medline, Google Scholar
11. GROLNICK, WS, RYAN, RM. *Parent styles associated with children's self-regulation and competence in school*. J Educ Psychol 1989;81:143–154. Crossref, Google Scholar
12. KEHOE, JF, REYNOLDS, TJ. *Interactive multidimensional scaling of cognitive structure underlying person perception*. Appl Psych Meas 1977;1:155–169. Crossref, Google Scholar
13. LECUYER, EA, SWANSON, DP, COPLE, R, et al. *Effect of African- and European-American maternal attitudes and limit-setting strategies on children's self-regulation*. Res Nurs Health 2011;34:468–482. Crossref, Medline, Google Scholar
14. MACCOBY E, MARTIN J. *Socialization in the context of the family: Parent-child interaction*. In: Mussen PH (ed), Handbook of Child Psychology. Wiley: New York, 1983, pp. 1–101. Google Scholar
15. MISCHEL, W. *Personality and Assessment*. Wiley: New York, 1968. Google Scholar
16. ORLANSKY, H. *Infant care and personality*. Psychol Bull 1949;46:1–48. Crossref, Medline, Google Scholar
17. PETERSON, DR, LURIA, Z, et al. *Relations of factors derived from parent-interview ratings to behavior problems of five-year-olds*. Child Dev 1962;33:509–535. Medline, Google Scholar

18. POWER, TG, SLEDDENS, EFC, BERGE, J, et al. *Contemporary research on parenting: Conceptual, methodological, and translational issues*. Child Obes 2013;9(S1):S-87–S-94. Abstract, Google Scholar
19. ROLLINS, BC, THOMAS DL. *Parental support, power, and control techniques in the socialization of children*. In: Burre WR, Hill R, Nye FI, et al (eds), Contemporary Theories about the Family. The Free Press: New York, 1979, pp. 317–364. Google Scholar
20. SEARS RR, MACCOBY, EE, LEVIN H. *Patterns of Child Rearing*. Peterson: Evanston, IL, 1957. Google Scholar
21. SESSA, FM, AVENEVOLI, S, STEINBERG L, et al. *Correspondence among informants on parenting: Preschool children, mothers, and observers*. J Fam Psychol 2001;15:53–68. Crossref, Medline, Google Scholar
22. SHAEFER, ES. *A circumplex model for maternal behavior*. J Abnorm Soc Psych 1959;59:226–235. Crossref, Medline, Google Scholar
23. SKINNER, E, JOHNSON, S, SNYDER, T. *Six dimensions of parenting: A motivational model*. Parent Sci Pract 2005;5:175–235. Crossref, Google Scholar
24. SLATER, MA, POWER TG. *Multidimensional assessment of parenting in single-parent families*. In: Vincent JP (ed), Advances in Family Intervention, Assessment, and Theory. JAI Press: Greenwich, CT, 1987, pp. 197–228. Google Scholar
25. SYMONDS PM. *The Psychology of Parent-Child Relationships*. Appleton-Century: New York, 1939. Google Scholar